

foto D. Heeringa

HONEY EAVIS: 'IK WIL EEN VERSCHIL MAKEN.'

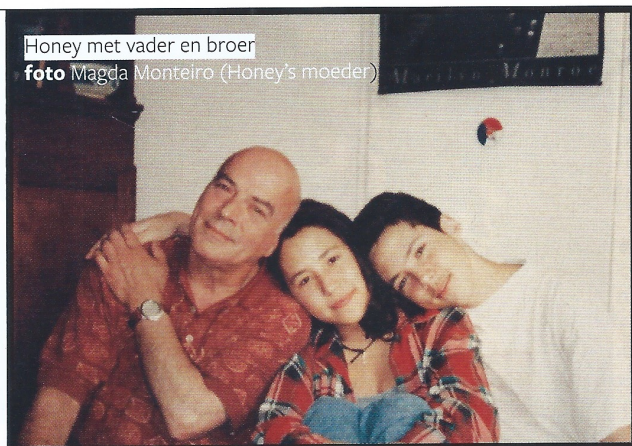
Choreograaf, theatermaker en coach Honey Eavis maakte naam bij dansgroep Don't Hit Mama en gaf daarna letterlijk en figuurlijk kleur aan talloze jongerenprojecten en special events van, vooral, grote culturele instellingen. Tegenwoordig maakt ze haar eigen hiphopjeugdproducties, en dat leverde haar vorig jaar de Prijs van de Nederlandse Dansdagen Jong Publiek op. 'Ik wil kinderen meegeven wat ik zelf heb gemist: het besef dat je niet hoeft te struggelen met de gedachte niets waard te zijn, dat je goed bent zoals je bent.'

tekst Astrid van Leeuwen

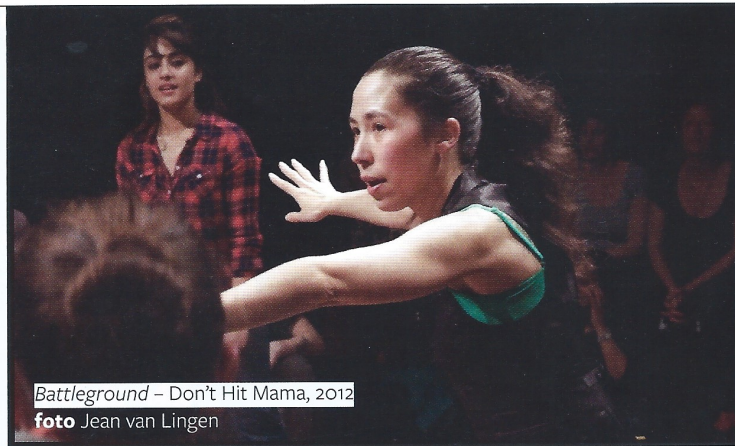
Klein van stuk, maar o zo stoer. Die indruk maakte Honey Eavis (43) toen ze afgelopen oktober tijdens de Nederlandse Dansdagen tegelijk guitig en kordaat aangaf dat ze het voorbeeld van Dalton Jansen – die net daarvoor zijn prijzengeld gedeeld had met de twee andere genomineerden – écht niet ging volgen. 'Kut, dacht ik toen Dalton dat zei, maar ik wist ook meteen: ik moet voor mijzelf gaan staan. Ik ben een eenpitter die door corona heel veel werk is kwijtgeraakt, ik heb op dit moment geen eigen huis, werk een paar dagen per week in een snackbar om het hoofd boven water te houden. Ik had die prijs gewoon nodig, ik had het nodig om gezien te worden. Dalton maakte het even wat ingewikkelder om voor mijzelf op te staan, maar tegelijkertijd gaf hij mij juist dat benodigde extra duwtje.'

Dát ze door de jury van de Dansdagen gezien werd, emotioneert haar nu nog steeds: 'Ik had enorm mijn best gedaan op mijn plan en op de presentatie ervan. Zoals ik dat altijd, bij elk project doe. Maar toch is er steeds die angst dat je uit beeld verdwijnt, dat je niet gezien wordt. Misschien omdat ik mijzelf ook altijd een beetje niet gezien heb gehouden. Niet dat ik ooit een blad voor de mond neem, ik zeg wat ik vind, maar mezelf verkopen blijft een lastig iets.'

Daarbij heeft ze een moeilijke tijd achter de rug: in 2017 werd haar vader ernstig ziek en een jaar later ook haar moeder. 'Ze hadden beiden kanker en wat mijn vader betreft was het al snel duidelijk dat het niet goed ging aflopen, hij overleed eind 2018. Zelf predikte hij altijd het motto 'the show must go on', maar ik dacht: dat is allemaal leuk en aardig, maar dat ga ik dus mooi niet doen. Ik ben bewust minder gaan werken om tussen zijn huis en dat van mijn moeder heen en weer te kunnen pendelen.' Net nadat ze haar leven weer enigszins op de rails had en dacht: 'Nu kan ik weer volop aan het werk', brak de coronapandemie uit. 'Drie keer ben ik opnieuw opgekrabbeld, drie keer was ik met nieuwe projecten bezig en drie keer kwam er een nieuwe lockdown. En nog steeds val ik tussen wal en schip. Theaters en gezelschappen zijn nu vooral bezig om uitgestelde projecten alsnog te realiseren. Veel ruimte voor nieuwe initiatieven is er nog niet, en dat is lastig, want ik heb zoveel nieuwe ideeën.'

Honey met vader en broer
foto Magda Monteiro (Honey's moeder)

Battleground – Don't Hit Mama, 2012
foto Jean van Lingen

Zeepaardje

Haar ouders leerden elkaar al dansend kennen. 'Mijn vader, David Eavis, kwam in de jaren zestig vanuit Engeland naar Nederland om in de *Snip en Snap Revue* te dansen. Daarna danste hij onder meer vier jaar bij het Scapino Ballet. Mijn moeder, Magda Monteiro, was basisschoolleerares, maar beoefende, vanuit haar Indonesische achtergrond, ook Javaanse dans. Bij een event waar ze beiden optraden, zijn ze elkaar tegengekomen. Ze leefden een hippie-achtig leven, wilden eigenlijk geen kinderen en waren dan ook slecht voorbereid toen ik mij twaalf jaar later onverwacht aandiende. Er zat destijds geen dak op hun huis, en ze hadden bij mijn geboorte ook nog geen naam voor mij. Het was Paddy Stone, die net als mijn vader betrokken was bij de Annie M.G. Schmidt-musicals, die suggereerde: "Waarom noem je haar niet Honey?"

Honey was, aldus haar moeder (bij wie ze momenteel inwoont), een makkelijk kind, maar wel een kind dat volstrekt in haar eigen wereld leefde, dromerig en vol fantasie. Tegelijkertijd was ik ook stront-eigenwijs, zegt ze zelf. 'Als ik iets wilde, dan gebeurde het ook, en andersom. Op zwemles ben ik bijvoorbeeld nooit verder dan mijn A-diploma gekomen omdat ik weigerde te duiken. Ik zwom altijd rechtop, als een zeepaardje. En die twee kanten zitten nog steeds in mij: ik ben makkelijk in de omgang, maar als ik moeilijk doe, doe ik ook echt moeilijk. En als ik tennis schop, dan ook echt!'

Honey groeide, zegt ze,

op in een cultuur van geheimen, je aanpassen en je eigen geschiedenis en achtergrond ontkennen. 'Bescheidenheid tekent sowieso zowel de Britse als de Indische cultuur, maar daarbovenop was er, zowel aan mijn vaders als aan mijn moeders kant, een enorme geslotenheid, een hardnekkig niet willen praten over trauma's en oorlogservaringen. Het moest vooral altijd gezellig zijn, en dus werden alleen de mooie dingen uit de eigen cultuur benoemd en behouden.' Aan de andere kant was haar ouders weinig te gek. Honey: 'Ik heb een heel woelig leven gehad, leidde lange tijd verschillende levens naast elkaar, maar mijn vader zei altijd: "Wat je ons ook te vertellen hebt, het kan nooit zo heftig zijn als wat ik allemaal heb meegemaakt". Ik zeg dat nu zelf ook als ik met jongeren werk: "Wat er ook is, al heb je je vriendin in elkaar geslagen of weet ik niet wat gedaan, je kunt altijd bij mij terecht".'

Buitenbeentje

Zowel op de basisschool als op het Amsterdamse Montessori Lyceum voelde

Honey zich een buitenstaander. 'Ik was nooit 'hot and happening'. Pas toen ze de overstap naar de Open Scholengemeenschap Bijlmer maakte, vond ze haar plek. 'De leerlingenpopulatie daar was zo divers dat iedereen een uitzondering was. Een buitenbeentje zijn werd vanaf dat moment mijn identiteit. Ik begon me veilig te voelen in situaties waarin ik afweek. Doordat ik daarnaast ook last had van depressies zocht ik continu naar adrenaline. Die haalde ik uit uitgaan, uit nachtenlang doordansen, maar ook van de straat. Ik heb nog nooit een snoepje gestolen, doe niet aan drank of drugs, maar op de straat, in contact met mensen die aan de rand van de maatschappij leven, had ik voor het eerst het gevoel iets bij te kunnen dragen. Op een plek waar doorgaans geen ruimte is voor kwetsbaarheid kon ik mensen een luisterend oor bieden, kon ik bemiddelen bij conflicten, mensen helpen die van plan waren om uit het leven te stappen. Ik was, ondanks mijn jonge leeftijd, een soort tantefiguur, ja, eigenlijk een soort sociaal werker, maar dan zonder dat stigma. Ik wilde niks van de criminelen en graffiti-boys met wie ik omging, had geen interesse in geld, status of wat dan ook. Ik had puur het gevoel dat ik deze jongens beter snapten en dat zij mij ook beter snapten.'

Ondertussen was er naast het leven thuis, op school en op straat ook een vierde leven ontstaan: een project van Artisjok/Nultwintig op middelbare scholen in de Bijlmermeer wekte bij Honey het 'theater-vuur'. 'Ik vond dat zó fantastisch dat ik vervolgens wel vier of vijf keer auditie heb gedaan ►

Tuimel & Bounce – Danstheater AYA, 2021
foto Kamerich & Budwilowitz / EYES2

MONDIGE MEIDEN

Honey Eavis met Nita Liem (links)
foto Jean van Lingen

'IK BEN MAKKELIJK IN DE OMGANG, MAAR ALS IK MOEILIK DOE, DOE IK OOK ECHT MOEILIK.'

Flyer Hip Hop Hoera door Brian Elstak

om een vaste plek bij dit jeugdtheatergezelschap te veroveren. Ik was bepaald geen natuurtalent, ook niet als danser, maar David Greaves en Nita Liem (verantwoordelijk voor spel en choreografie bij Artisjok/Nultwintig – red.) dachten blijkbaar: “Als ze zó graag wil, dan moeten we haar maar aannemen”.

Al die verschillende levens hield ze het liefst strikt gescheiden. 'Ik heb weleens een poging gedaan om ze dicht bij elkaar te brengen. Dan had ik een paar straatvrienden uitgenodigd om naar een voorstelling te komen, maar dan waren ze gaan indrinken en onderweg naar het theater al opgepakt wegens dronkenschap, en was ik natuurlijk helemaal over de zeik omdat ze niet gekomen waren.'

Buffer

Na opheffing van Artisjok/Nultwintig volgde Honey choreografe Nita Liem naar het door Liem en Bart Deuss in 2000 opgerichte hiphopgezelschap Don't Hit Mama. Honey danste in diverse producties van het gezelschap mee, maar kreeg al snel ook kansen om les te geven, om als danscaptain jongeren te coachen en om eigen materiaal te maken. 'Een van de eerste voorstellingen waar ik als co-choreograaf bij betrokken was, was *Zwanenmeer Bijlmermeer*, het samenwerkingsproject met Het Nationale Ballet.'

Liem en zij hadden, zegt Honey, een 'bijzondere dynamiek'.

Clubevent Full Circle – Don't Hit Mama, 2011

Clubevent Don't Hit Mama, 2009
foto Jean van Lingen

'Ik ben op de werkvloer heel dienstbaar. Als iemand zegt: “Je moet nu tien keer een paarse ballon opblazen”, dan doe ik dat. Maar net als op straat ben ik heel beschermend naar ‘mijn’ mensen toe. Ik fungeerde daardoor altijd als buffer tussen Nita en de cast. Als Nita na een lange dag van repetities nog verder wilde gaan, was ik degene die zei: “No way, het is klaar, kappen nu, anders zitten we straks met vijf geblesseerde dansers”. Nita en ik houden van elkaar, hebben een soort moeder-dochterrelatie, maar mijn god, wat kunnen we ook botsen. Tegelijkertijd blijf ik van haar leren. Ze is een geniale intuïtieve maker en coach.'

Op het scherpst van de snede

Al gauw kwamen er ook steeds vaker projecten buiten Don't Hit Mama om op Honey's pad. Opmerkelijk genoeg vooral van opdrachtgevers uit de gevestigde theaterwereld, zoals het Residentie Orkest, Concertgebouw, Nationale Opera & Ballet en Het Balletorkest. 'Omdat ze diversiteit willen binnenhalen. Iets waar ik op zich natuurlijk achtersta, maar de vrijheid die ze een maker durven te bieden en de houding die ze aannemen is daarbij wel allesbepalend. Ik heb in een theater meegemaakt dat alles achter slot en grendel werd opgeborgen omdat men bang was dat de jongeren met wie ik werkte dingen zouden stelen. Of ik heb enorme ruzie moeten trappen om

Hip Hop Hoera – Don't Hit Mama, 2016

'IK BLIJF ME THUISVOELEN TUSSEN DE MISFITS.'

in de pauzes een paar bananen en krentenbollen voor de dansers te regelen, waar dan geen budget voor zou zijn, terwijl ik na afloop van de premièrevoorstelling wel een boeket van vijftig euro kreeg.’

Ook ziet ze helaas nog te vaak dat elitaire cultuur en straatcultuur op een té gekunstelde manier worden samengebracht. ‘Een schrijnend voorbeeld daarvan vond ik *Anansi* van Nationale Opera & Ballet. Voor die productie is zoveel talent aan zangers, musici, balletdansers en hiphopdansers aangetrokken, maar vervolgens wordt dan heel geforceerd geprobeerd om alles en iedereen te assimileren, in plaats van iedereen in zijn eigen waarde en kracht te laten.’

Hoewel haar ‘straatleven’ inmiddels grotendeels voorbij is, onderhoudt ze nog steeds contact met haar vroegere vrienden – ‘ik blijf me thuis voelen tussen de misfits’ – en heel af en toe raken haar werelden elkaar tegenwoordig ook. ‘Een van de meest fantastische projecten die ik ooit gedaan heb, was *West Side Story*, voor het 125-jarig bestaan van het Concertgebouw. Gezien het verhaal van *West Side Story* leek het mij wel toepasselijk om een van mijn straatvrienden met een heftig verleden te vragen om zijn verhaal te delen met de cast van jongeren. De directeur van het Concertgebouw kreeg zowat een rotberoerte, maar je kunt toch moeilijk een verhaal over straatbendes spelen, als je geen idee hebt van hoe het is om op het scherpst van de snede te leven.’

Verbinder

Haar drang om iets voor anderen te betekenen, blijft onverminderd groot. ‘Ik denk dat die neiging voortkomt uit een diepgeworteld gevoel bij mijzelf dat ik niet de moeite waard ben. Je probeert dan toch een soort functie voor jezelf te creëren, ergens van waarde te zijn. In plaats van op straat doe ik dat tegenwoordig vooral in

‘DE VOORSTELLING IS DE KERS OP DE TAART, MAAR DE TAART IS VELE MALEN BELANGRIJKER.’

het theater. Als ik met jongeren werk, is mijn grootste drijfveer dat ik hun een veilig gevoel wil geven. Als ik zie dat iemand ergens mee struikelde, of dreigt het verkeerde pad op te gaan, dan wil ik er voor die persoon zijn. Niet voor niets heb ik zoveel projecten met heel verschillende groepen jongeren gedaan, en niet voor niets maak ik tegenwoordig het liefst producties voor kinderen. In mijn jeugdvoorstellingen draait het vooral om connectie maken. De voorstelling is de kers op de taart, maar de taart zelf is vele malen belangrijker: het is een manier om in contact met kinderen te komen. Door karakters op het toneel te zetten die verlegen, boos, onaardig of totaal onaangepast zijn, hoop ik dat kinderen iets van zichzelf herkennen, hoop ik dat ze zich realiseren dat ze helemaal oké zijn, ook als ze niet ‘hot and happening’ zijn.’

Stuiterhoofd

Het werken met uiteenlopende groepen jongeren heeft nog steeds haar belangstelling, net als het coachen, maar dan moet er wel een extra uitdaging bij komen kijken, het moet haar niet te makkelijk afgaan. ‘Zo had ik, als corona geen roet in het eten gegooid had, bijna een project met jongeren uit Urk gedaan. Kijk, dát vind ik nu een uitdaging! En wat het coachen betreft zou ik graag het hoger- en middenmanagement van culturele organisaties willen coachen op het gebied van educatie en diversiteit.’

Ze wil de komende jaren echter het liefst

eigen hiphopproducties voor de jeugd maken, in de lijn van *Hip Hop Hoera* – dat ze op voorstel van Mirjam Nebbeling van Frontaal Theaterbureau maakte – en haar kleutervoorstelling *Tuimel & Bounce*, die ze recent creëerde voor Danstheater AYA. Ze worstelt alleen nog wel met de zakelijke en financiële aspecten die daarbij komen kijken. ‘Ik heb een stuiterhoofd, een chaoshoofd. Ik draai mijn hand niet om voor een productie met tachtig jongeren, een brassband en vijf olifanten, en moet zo’n productie in twee weken klaar zijn, dan is dat ook geen enkel probleem, maar mijn weg vinden qua subsidies, makersregelingen en fondsen is een heel ander verhaal. Bovendien lijkt ik buiten alle regelingen te vallen. De huidige urban-regelingen zijn bedoeld om je ontwikkeling in het werken met amateurs te stimuleren, maar dat kan ik als de beste, en om een ontwikkelbeurs te krijgen, moet je zelf vijftig procent eigen inkomsten binnenhalen, terwijl ik nu juist die beurs nodig heb om iemand in te huren die mij daarbij kan helpen.’

Dat ze een manier moet en zal vinden, staat als een paal boven water. ‘Mijn werk als choreograaf is waar ik mijn eigen waarde uithaal. Iets anders doen is niet mogelijk voor mij.’ En, belangrijker nog: ‘Ik wil een verschil maken met mijn producties. Elk kind is anders en elk kind verdient het om gezien te worden en zich waardevol te voelen. Dat is mijn grootste kracht. Al kan ik maar een paar kinderen in de zaal het gevoel geven dat ze niet alleen staan in hun strijd, onzekerheid of onmacht, dan heb ik al iets bereikt. Ik geloof heilig in de druppel op de gloeiende plaat: als iedereen een of twee jongeren iets van waarde kan meegeven, ziet de wereld er straks een stuk beter uit.’ ◀

www.facebook.com/honey.eavis

www.instagram.com/honeyeavis

Mobile Lab – Don't Hit Mama, 2018
foto Jean van Lingne

Participatieproject Amsterdam I AM, 2017
foto Kim Krijnen